

Robin Hood: wie goed doet, goed ontmoet

De rijken feesten voor de armen

Tekst: Mayke Kranenburg
Foto's: Mirjam Letsch

De Robin Hood van de 21ste eeuw heeft nieuwe manieren gevonden om goed te doen. Pijl en boog zijn van de hand gedaan, het bos is ingeruild voor de stadsjungle, en de klas-sieke overval wordt een feestje. Een gesprek met Mark Schalekamp over bureau Robin Good: "Als bedrijf ontkom je er niet meer aan iets terug te doen voor de maatschappij."

zich voorstelt als Mark Schalekamp. Hij is de oprichter van Robin Good en heeft met zijn vriendelijke pretogen en vrolijke lach wel iets van de legende die de slechteriken altijd te slim af was. Met koffie en pepernoten binnen handbereik strijken we neer in zijn kantoor dat over de gracht uitkijkt. Ook rechterhand Eveline Beijst komt er gezellig bij zitten, grappend: "Ik geef advies bij moeilijke vragen."

"Ja, wij stelen van de rijken, ten behoeve van

andere advocaat en televisieredacteur steeds iets had ontbroken: "Ik wilde werk doen dat vrolijk en creatief was, maar dat ook waarde voor de maatschappij zou hebben."

Een lezing van Body Shop oprichtster Anita Roddick, over het vervlechten van ideële en commerciële doelstellingen, inspireerde hem. "Hoe kon ik het voor elkaar krijgen dat Nederlandse bedrijven zich meer inzetten voor een mooiere wereld? Ik dacht: Als ik ze op een vrolijke manier kan koppelen aan goede

verspeeld werd, want de opbrengst was voor War Child. Die gaf die avond ook een presentatie over haar activiteiten."

De combinatie 'leuk en nuttig' bleek een schot in de roos. De jonge directeur kon al snel gaan uitbreiden. Het ruime grachtenpand hangt vol met kleurrijke foto's van georganiseerde bedrijfsuitjes. Vaak worden tijdens die uitjes de handen flink uit de mouwen gestoken. Hoe krijg je werknemers

'Feestgangers' aan het werk bij De Compaan in Den Haag, een instelling die verstandelijk gehandicapten ondersteunt.

Robin Hood, wie kent hem niet? Als strijder tegen onrecht leeft hij in ons aller bewustzijn, de man die pijlen schoot waar je u tegen kunt zeggen. Er zijn bijna acht eeuwen verstreken sinds de nobele bandiet het leven van de adel in Nottingham onveilig maakte. Toch blijft Robin Hood inspireren. Onrecht en ongelijkheid zijn immers de wereld nog niet uit.

Op een grauwe middag in november loop ik in hartje Amsterdam te zoeken naar een hedendaagse Robin Hood. Aan de muur van een mooi pand aan de Amstel zit een klein bordje bevestigd met de tekst 'Robin Good', waarvan de twee o's een lachend gezichtje vormen. Hier moet hij zetelen. Ik loop het stenen trapje af om aan te bellen. Even later sta ik oog in oog met een man die

de armen," vertelt Schalekamp terwijl hij speels een voetbal laat stuiten. "Maar de rijken stemmen toe."

Die 'rijken' zijn Nederlandse bedrijven; de 'armen' maatschappelijke organisaties en goede doelen. Terwijl het gesprek vordert wordt het me duidelijk: de moderne Robin Hood is niet meer zozeer een rebel, maar een bemiddelaar die mensen samenbrengt om tot een gelijkwaardiger samenleving te komen. Hij heeft nog steeds zijn kornuiten - niet het type 'wij gaan nu op de vuist', maar aardig ogende jonge mensen die op verschillende plekken in het pand achter beeldschermen zitten.

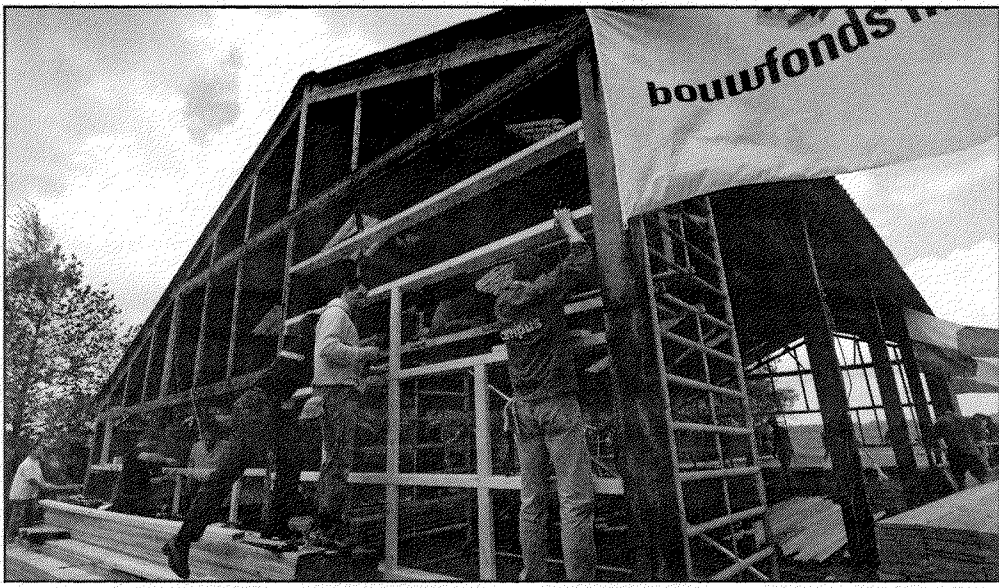
Leuk en nuttig

Het idee was er in 1999. Schalekamp, nu 37 jaar, vertelt dat er in zijn werk als onder

doelen, door leuke evenementen en feesten, doen ze heel simpel al iets maatschappelijks. Dat kan dan een aanzet zijn tot meer."

Het nieuwe bedrijfje startte in een piepklein kantoortje aan de Wibautstraat, waar Schalekamp en zijn partners bedrijven begonnen af te bellen: "Ik was ervan overtuigd dat ons idee aan zou slaan." Terwijl de voetbal onder zijn voeten heen en weer rolt: "De insteek van bedrijfsevenementen was toegankelijk. Ons idee was: laat het leuk zijn, maar ook nut voor de samenleving hebben." Al snel werd het eerste evenement georganiseerd: een feestavond voor een fabrikant van sportschoenen. "Op die avond met lekker eten, drinken en dansen, organiseerden we gokwedstrijden en weddenschappen met nepgeld. De bedoeling was dat er zoveel mogelijk van dat geld

zo ver? Die willen toch gewoon speurtochten houden en waterfietsen? Schrikken ze nooit? Lachend: "We have 'ways'. We zorgen dat mensen van te voren weten wat er gaat gebeuren. Dat het geen verrassing is als ze bijvoorbeeld op stap gaan met verstandelijk gehandicapten. Belangrijk is dat het altijd vrijwillig blijft, en dat het leuk is. Dat als je een speeltuin gaat opknappen bij een zorginstelling, je eerst kennis maakt met mensen van die zorginstelling. Dat je weet dat het hard nodig is; dat jouw zweetdruppels die dag - en spierpijn de volgende dag - mensen echt geholpen hebben. We zorgen dat zo'n dag vrolijk is, dat er lekker geluncht wordt tussendoor en misschien de fanfare langskomt."

Maatschappij

De activiteiten van Robin Good passen binnen een groeiende tendens in de samenleving om meer betrokken te zijn bij onze omgeving, vertelt Schalekamp. Bedrijven nemen die taak van de overheid steeds vaker over. Werknemers worden gemotiveerd om in de tijd van de baas aan vrijwilligerswerk te doen. Het heeft een naam: 'maatschappelijk betrokken ondernemen' (MBO). Op zich is dit niets nieuws: "Philips had begin vorige eeuw het goed zorgen voor werknemers en de maatschappij al hoog in het vaandel staan. En in de Verenigde Staten is het van oudsher een vast onderdeel van de bedrijfscultuur. Wel nieuw is dat het geld steeds meer voor mondiale doeleinden wordt gebruikt."

We nemen nog een pepernoot terwijl de voetbal van de directeur even stil ligt. Hij praat met veel enthousiasme over de toename van het maatschappelijk betrokken én maatschappelijk verantwoord ondernemen (MVO) in Nederland. Het verschil zit 'm in de schaal: "Bij maatschappelijk verantwoord

ondernemen moet je denken aan het grotere plaatje: produceert het bedrijf op een duurzame manier, zijn de buitenlandrelaties goed geregeld? Betrokken ondernemen is een onderdeel, dat deel dat zich bezig houdt met de rol in de samenleving. Dan denk je dus aan vrijwilligersprogramma's en het steunen van goede doelen. De gedachte is dat een bedrijf deel uit maakt van de maatschappij en ook dingen mag teruggeven aan die maatschappij." Robin Good adviseert tegenwoordig over beide vormen.

Maar, vraag ik, is Schalekamp niet bang dat bedrijven MBO gebruiken om de aandacht van onwelriekende praktijken af te houden? A la Shell en de voorgenomen dumping van de Brent Spar? Lachend: "Nee, dan zouden ze snel genoeg door de mand vallen, met kritische journalisten zoals jij in de buurt. Natuurlijk is MBO goed voor het imago van bedrijven, maar zij beantwoorden vooral aan een vraag vanuit de samenleving. Werknemers werken liever voor een bedrijf dat maatschappelijk goed bekend staat."

Ik moet denken aan Robin Hood's onvermoeibare strijd om de sheriff en prins John er toe te brengen de dingen voor eens en altijd beter te maken voor de armen. Doen bedrijven ook structureel aan steun? "Steeds meer," zegt meneer Robin Good. "We hebben een aantal projecten die voor langere tijd lopen, zoals de ICT colleges. Werknemers van ICT-bedrijven en kansarme jongeren ontmoeten elkaar daar. De jongeren worden gecoacht door de ICT-ers en leren op een leuke manier van alles over computers; kennis waarmee ze vooruit komen." "En", voegt hij er geïnspireerd aan toe, "bij een aantal bedrijven hebben we voor langere tijd meerdere vrijwilligersprogramma's lopen, zodat mensen kunnen kiezen. Heb je in september tijd en staat er een activiteit bij die je leuk vindt, dan teken je daar op in. Dat kan iets actiefs, iets creatiefs, of iets met je kennis zijn. Als je mensen eng vindt, doe je iets met

huizen ging. Omdat meervoudig gehandicapte kinderen zo rustig van zijn paard werden, besloot hij daar iets mee te doen. Hij maakte huidbedden die door paarden worden getrokken. Spastische kinderen worden heel rustig van die ritmische beweging." Ook voor daklozen is wel eens wat gedaan: "We hebben een keer de recreatieruimte van het Leger des Heils opgeknapt en vrolijker gemaakt. Die was helemaal geel van de aanslag van sigarettenrook en zag er bar ongezellig uit." Veel projecten hangen samen met het verbeteren van de beeldvorming over gestigmatiseerde groepen: "In het kader van 'Amsterdammers ontmoeten elkaar' lieten we bijvoorbeeld gehandicapten en niet-gehandicapten kunst maken voor het Leger des Heils. Daar deden ook Koos Alberts en Matthijs van Nieuwkerk aan mee." Met een jolige grijns: "Matthijs schilderde dus met een niet-gehandicapt meisje."

natuur, en als je bomen eng vindt, dan blijf je thuis. Ik denk dat structurele vrijwilligersprogramma's in de toekomst steeds meer gaan lopen."

Huifbedden

We babbelen nog wat over de projecten. Een vaag zonnetje schijnt inmiddels door de grote ramen. Mijn twee gespreksgenoten kijken elkaar even nadenkend aan bij de vraag of Robin Good ook projecten heeft in Gelderland, waar *Impuls* immers verschijnt. "Ja hoor, al loopt er wel meer in het westen van het land." Zo is er voor de Hoenderloo Groep, een instelling voor jeugdzorg, een compleet voetbalstadion gebouwd, kreeg een woon-gemeenschap voor invaliden in Arnhem een opknabbeurt, een ging een groep advocaten klussen bij een manege in Bennekom. "Dat laatste was heel bijzonder" vertelt Schalekamp. "Die manege was opgezet door een melkboer die met paard en kar langs de

Als oprichter doet Mark nog steeds heel hard mee aan het bedenken van de ideeën voor projecten. "Helaas kan ik door tijdgebrek niet meer zo veel betrokken zijn bij de uitvoering. Maar ja, dat is eigenlijk een goed teken." Robin Good doet zijn naam eer aan en richt zijn pijlen op de harten van de mensen. "Met Sinterklaas maken we surprises en gedichten voor zieke kinderen in Den Haag. Dat is toch mooi?"

Na een rondleiding door het ruime pand waar handen vriendelijk naar me worden opgestoken en er druk georganiseerd wordt voor een komend project bij een weeshuis in Roemenië, loop ik langs het water naar de metro. Het doet goed te weten dat de geest van Robin voortleeft. Ik zie een groepje jongeren in hiphop kleding en krijg de neiging te roepen: "Yo! Robin Hood rules!" En zo is het.

Voor informatie: www.robinfood.nl

Dierenpartij

De dood van een individu is een tragedie, de dood van een miljoen is statistiek. De woorden komen van Jozef Stalin. Jozefs daadkracht kostte vele duizenden het leven - sommigen zeggen een miljoen - maar in feite was hij een mietje aan het front der massamoordenaars.

Want wij kunnen er met zijn allen ook wat van. We kunnen het zelfs veel beter. Elke dag laten we 28.000 mensen sterven van de honger. Elke dag weer. Gisteren, vandaag, morgen, overmorgen, enzovoort. Honger verwekt jaarlijks tien miljoen doden. Zes miljoen daarvan zijn kinderen. Elk jaar weer. Vorig jaar, dit jaar... enzovoort. De aardigheid hiervan is dat wij dit op onze eigen kerfstok mogen bijsnijden. Niet een

vage dictator in een Oekiboekiland is de kwaaië pier, maar gewoon Piet uit Lent en Marieke uit de Steenstraat. En uiteraard iedereen die heeft gestemd op de Partij voor de Dieren.

Op dit moment lijden bijna 815 miljoen mensen acute dan wel chronische honger. Meer dan twee miljard mensen kampen met verborgen honger of ondervoeding door ziekte. Niet dat er te weinig voedsel is, maar het is een beetje beroerd verdeeld. Wereldwijd wordt voldoende voedsel geproduceerd voor alle mensen op de hele aarde. Zelfs in de hongerlanden zelf is er vaak genoeg voedsel, maar veel van dat eten wordt geëxporteerd naar ons in het Westen. Bovendien worden de betere landbouwgronden gebruikt voor

exportproductie, en vissen 'onze jongens' de zeeën voor de kust van Afrika leeg waardoor de mensen daar hun belangrijkste bron van proteïnen kwijt zijn.

De FAO riep vijftig jaar geleden 16 oktober uit tot Wereldvoedseldag, met het doel van 'voedsel voor iedereen' een mensenrecht te maken. Er is veel veranderd de laatste 25 jaar, maar voldoende eten is nog steeds geen mensenrecht.

Ondertussen maken steeds meer mensen zich druk over het lot van dieren in Nederland. Over de rug van de argeloze stadsmens spint de dierenpartij politieke garen met gefantaseerd dierenleed. 'Dierenrechten in de grondwet' klinkt mis-

schien sympathiek, maar is niets minder dan onvervalst racisme. Want hoe moet je het anders noemen, als een serieuze politieke partij meer belang hecht aan het psychisch welbevinden van een legkip dan aan het leven van een neger? Precies! En is het toeval dat de standpunten van de dierenpartij hartstochtelijk zijn geadopteerd door Geert Wilders? Nee, want zielige dieren zijn een prima afleidingsmanoeuvre voor belangrijkere zaken. Dat is niets nieuws. Ook Stalin was een fervent dierenvriend.

Als alle mensen moesten leven als dieren in Nederland, dan was de wereld een paradijs.

[tuk]